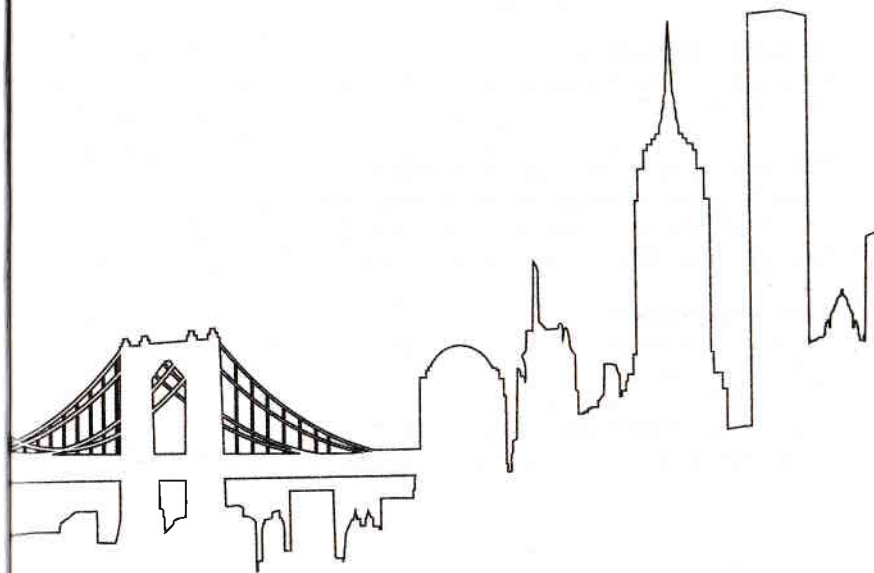

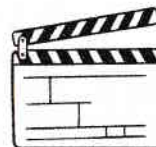
LBRIS

We know
books

ALEX ASTER
**O VARĂ ÎN
NEW YORK**

1

ÎN NEW YORK, FIECARE WEEKEND ESTE O OCAZIE SĂ trăiești într-un film. Băuturi pe terasă, o panoramă croită anume pentru tine, lumină exact cât trebuie pentru poza aceea atât de retușată, încât nu se mai știe cine e în ea, pe care urmează s-o postezi. Cina lângă celebritățile care nu se ating de mâncare, bârfele lor zgomotoase despre cine știe ce star de film care te fac să te-neci cu ginul. O petrecere cu droguri care arată ca niște bombonele împrăști-ate pe o masă de marmură, într-un apartament de lux ce are în spate camere pentru personal și un studio de Pilates mai mare decât tot apartamentul tău.

Asta dacă nu cumva semeni cu mine și o seară perfectă de vineri nu înseamnă să pierzi vremea la marginea unei mese la Marquee, ci mai curând să te uiți la Netflix într-o cămașă ponosită care a aparținut cândva iubitului fostei tale colege de cameră de la colegiu. O cămașă pe care s-ar putea s-o fi furat într-un moment de mare slăbiciune pentru că-ți era dor de el, la fel de mult pe cât îți era de cupa de înghețată săptămânală de la Ben&Jerry, unde jurai că te duci doar pentru câteva linguri, crezând cu toată tăria în autocontrol, asta până când lingura se lovea sec de fundul cutiei de carton.

— Scuze!

Mi se taie respirația de parcă aș fi primit un pumn în plex: o față cu tocuri cât andrelele tocmai m-a călcat pe deget.

Odată, un student la stomatologie în care mama nu ar fi trebuit să aibă încredere mi-a scos o măsea de minte pe viu.

Acum m-a durut mai tare.

Mă pregătesc să dau drumul unui șuvoi inteligibil de înjurături, întrebându-mă dacă pot da în judecată un toc, când o mână blândă poposește pe umărul meu.

Penelope, prietena mea cea mai bună și fosta colegă de colegiu, cu un gust desăvârșit în materie de bărbați, nu la fel de bun când vine vorba de o seară perfectă, oftează, privindu-mă de sus, cu milă, precum o specialistă în petreceri care cântărește din ochi o novice.

— De asta nu porți pantofi decupați în club, Elle.

Trag aer în piept, degetul îmi zvâcnește ca o inimă care intră în stop cardiac.

— Nu am alți pantofi cu toc. Și nu am fost niciodată într-un club, mormăi.

Penelope mă fixează zece secunde bune, apoi se încruntă:

— Știi ceva, nu știu care dintre afirmațiile astea e mai tristă.

O privesc dezaprobat.

— Sunt aici de aproape două ceasuri. Mai am puțin și mă transform într-un dovleac. Mai ai un sfert de oră.

Singurul motiv pentru care m-am lăsat târâtă de Penelope din confortul meu pufos ca spuma de cappuccino a fost promisiunea că vom sta aici cel mult o oră și vom lua cartofi prăjiți de la prăvălia din colț, unde se servesc numai după miezul nopții. De asemenea, pentru că seara asta ar fi trebuit să fie una mai liniștită. Nu știu ce revistă de afaceri importantă a închiriat clubul pentru

a sărbători companiile care au intrat în topul ei Next Big Exits. Penelope încearcă să intre în legătură cu un fond de investiții legendar care finanțează compania din fruntea listei, Atomic.

Tehnic vorbind, e o ieșire de lucru.

— Bine, bine.

Mă ia de mână și mă târăște în colțul barului ca un căpitan care încearcă să ancoreze barca la chei. Blatul de marmură e lipicios, desigur.

— Stai aici, îmi poruncește, după care se strecoară prin mulțime cu ușurința cuiva care cunoaște pe de rost labirintul din subteranele întunecate, transpirate și foarte murdare ale orașului New York.

Nu o ascult. Lângă mine sunt un tip și o tipă care se freacă unul de altul atât de tare, încât mă întreb dacă n-o să le ia foc hainele din cauza fricțiunii, ajungând la o acuplare completă. Și dacă așa ceva ar fi considerat nefiresc într-un astfel de loc. Încerc să mă fac cât de mică pot, îmi protejiez corpul, țin coatele cât mai aproape, apoi mă arunc cu capul înainte în haos într-o încercare disperată de a găsi baia pentru a cerceta îndeaproape vătămarea adusă piciorului meu.

Nici nu am fost absorbită bine înăuntru, că m-am și trezit expulzată, refugiată într-un colț mult mai liniștit al clubului.

Mai liniștit, dar nu mai liber.

La ușa singurei băi șerpuiește o coadă lungă de tipe.

A singurei băi. Mă încrunt. Trebuie să mai existe o baie într-un club de mărimea ăstuia.

Găsesc un dulău de pază care stă lipit de perete, scanând clubul cu conștiinciozitatea unui agent de la serviciile secrete.

— Ăăă, mă scuzați.

Ridic un braț, îl flutur cu un gest larg. Trebuie să-l flutur de trei ori pentru ca uriașul să înregistreze prezența mea. Când o face, mijeste ochii, cercetându-mă de parcă aș fi încălcat cine știe ce regulă a clubului.

Chiar, cluburile au reguli? Oi fi încălcat vreuna doar pentru că l-am abordat?

Înghit în sec.

— E... e numai una? Întreb, arătând spre baie.

Bărbatul mormăie și încuviințează din cap. Îmi dau imediat seama că omul nu mă vrea în preajma lui, așa că fac stânga-mprejur și mă întorc la coadă.

Cum rândul nu se mișcă deloc, după cinci minute mă decid să folosesc lanterna telefonului ca să-mi studiez degetul.

E bine. Înseamnă că am încă deget, mă așteptam să fie găurit sau măcar cu unghia ruptă.

Ușurată că încă am toate degetele, oftez și verific ora. Opt minute. Penelope mai are opt minute.

— Te distrezi?

Vocea vine de undeva de foarte sus, de deasupra mea, mă uit în sus – mai sus, și mai sus – să văd sursa. Alt dulău de pază. Mai înalt decât celălalt, înțolit tot în negru.

Clipesc.

Există o regulă care spune că trebuie să te distrezi?

Dau ochii peste cap în sinea mea. *Nu fi proastă, Elle.*

Deși... poate nu chiar așa de proastă. Îmi pot imagina că există cluburi exclusiviste ca ăsta, cluburi în fața cărora oameni fabuloși stau în ploaie îngrămădindu-se la cozi care se întind până la colțul străzii, care i-ar da afară pe cei care arată ca și cum nu s-ar distra. Cine are nevoie de o față acră care să strice toată distracția? Poate revista are ordine stricte să mențină o atmosferă

plăcută pentru toți antreprenorii de patruzeci-cincizeci de ani care poluează ringul de dans, ascunzându-și verighetele în buzunare?!

Ridic din umeri în sinea mea. Cui îi pasă? Oricum plec – mă uit în jos la telefon – în șapte minute.

Așa că îi spun adevărul:

— Nu.

El ridică o sprânceană. Se uită în jur, prin club, apoi la mine, părând sincer nedumerit.

— Nu?

Arăt ca genul de persoană care crede că toate astea – podeaua lipicioasă din cauza alcoolului, părul meu lung, negru ud din cauză c-a intrat din greșeală în băutura cuiva, transpirația care mi se prelinge în jos, printre sâni, din cauza înghesuiei – sunt amuzante?

Interesant. Gândul că am reușit să mă pierd în mulțimea asta e puțin... înfricoșător? Această complet străină, sălbatică...

Dulăul de pază încă se uită încruntat în jos, la mine.

Oftez.

— Uite ce-i, dacă ai de gând să mă dai afară, dă-mă și gata. Scutește-mă de comentarii.

Se încruntă și mai tare.

— Să te dau afară?

— Da. Și îl măsoar din cap până-n picioare. Nu ești unul dintre paznici?

— Crezi că lucrez aici?

E rândul meu să mă încrunt.

— Nu?

În ochii lui se aprinde o scânteie. Entuziasm, poate. Se apleacă, atât de aproape că simt mirosul de mentă din respirație.

— Ce m-a trădat?

Uau, chiar că sunt ciudate cluburile astea.

Dau din umeri ușor arogant, strecurându-mă și mai bine în pielea mea de petrecăreață de New York, genu' douăzeci-și-cinci de ani care stă de vorbă cu tipi prin colțurile întunecate ale cluburilor.

— Păi, pentru început, ești imens.

Pare a dezaproba cuvântul „imens”, așa că dau ochii peste cap.

— Cred că ești cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât mine. Și port tocuri. Și... Fac un semn spre brațele lui și îmi dau seama că mă holbez la el. Are umerii atât de lați, încât arată ca niște stânci. Și brațele lui, brațele îndesate în... Îmi dreg glasul. Și îmbrăcămin-tea ta. Complet neagră.

El încuviințează încet, gânditor.

— Dacă voiai să fii discret, ar fi trebuit să încerci să te pierzi mai bine în decor, spun eu încrezătoare.

Acum chiar că joc rolul altcuiva. Al unei persoane care le spune unor străini cum să-și facă treaba.

Buzele lui se arcuiesc într-un zâmbet. Se apleacă și mai mult, până ce gura lui ajunge la nivelul urechii mele.

— Ei bine, fie vorba între noi, asta e ultima mea seară.

— Da?

El încuviințează.

— Și tu ai putea să fii mai discretă.

Mă încrunt.

— Cu ce?

El ridică din umeri.

— Toată lumea știe exact ce tip de oameni vin aici, în clubul ăsta, în astfel de seri. Care se învârt în jurul băii, unde e liniște... Care vin să petreacă împreună cu milionarii tech naivi.

Acum chiar că sunt sincer nedumerită. Și ciudat de intrigată. Ce fel de persoană își imaginează că sunt?

Continuă:

— Care poartă tocuri ca astea – și privirea lui îmi măsoară picioarele – și o fustă ca asta.

Ochii lui se plimbă pe corpul meu și e ca și cum ar arunca flăcări. Mi se pune un nod fierbinte în stomac. Am băut câteva pahare – dacă mă gândesc bine, s-ar putea să fi fost cinci, ținând seama că cea mai tare băutură pe care o beau de obicei e kombucha lui Penelope – și atenția lui e cu atât mai amețitoare. De câtă vreme nu m-a mai privit cineva așa? De câtă vreme nu am mai purtat o fustă așa de scurtă de sub care mi se văd chiloții la cea mai mică mișcare greșită?

Mai e un motiv pentru care am fost de acord să ies cu Penelope. E ultima mea seară în New York. Măine voi fi în cealaltă parte a țării. Pentru totdeauna.

De aceea am fost de acord să mă îmbrac așa, să rămân acolo după miezul nopții, să am o ultimă șansă la propriul meu moment de film.

Privirea lui zăbovește pe sânii mei, apoi o întâlnește pe a mea. Și cât pe ce să pic de pe tocuri din cauza intensității ei. Dorință pură.

Și el e în căutarea unei ultime șanse, a propriei lui clipe de film.

Nu mai știu cine a făcut prima mișcare, dar înainte să-mi dau seama, suntem pe scări. Și eu sunt lipită de un perete. Gâfâim amândoi, gâtul meu e întins în sus, al lui în jos.

Și asta nu sunt eu, este o străină, dar ce se întâmplă acum seamănă cel mai mult cu o mișcare de film din tot ce am trăit până azi, așa că înșfac și clipa, și fața lui, iar în secunda următoare buzele lui sunt lipite de ale mele.

E un delir.

Gura lui fierbinte e pe gura mea, pe piept, pe gât, mă ridică atât de ușor, că îmi taie răsuflarea, îmi încolăcesc picioarele în jurul lui. Mâinile lui uriașe mă prind de fund, mă presează cu șoldurile, iar mie îmi joacă stele prin fața ochilor.

Strecoară o mână pe sub bluza mea. Degetele lui aspre desenează conturul sutienului, apoi se strecoară pe sub el, chiar peste...

Mă retrag, de parcă m-am dezmeticit puțin în ultimele secunde. Sau poate pentru că aici lumina e mai puternică decât în club.

Pentru că acum îl pot vedea bine și este perfect. Ochii verzi, pătrunzători. Părul negru, puțin cam lung, se ondulează după urechi. Pomeții colțuroși, ca tăiați cu diamantul. Probabil este un model care lucrează în cluburi ca să-și plătească chiria. Poate e ultima lui noapte pentru că o fi găsit, în sfârșit, ceva mai bun.

— Ce vrei? mă întreabă cu o voce adâncă, scoțându-mă din gândurile mele.

Încă fără răsuflare, izbutesc să îngaim:

— Poftim?

Și el e fără răsuflare, dar ochii lui surprinzător de limpezi se înfig într-ai mei. Mâinile îi alunecă pe abdomenul meu în jos, bătăturile lui mă zgârie și mă înfioresc.

— Vreau să te duc acasă, spune el cu mare grijă, ca și cum ar vrea să se asigure că înțeleg fiecare cuvânt care-i iese pe gură. Ce pot să fac pentru asta?

Iar îmi studiază corpul, ca și cum nu s-ar putea abține. Mă uit și eu și observ că fusta mea a ajuns o cârpă adunată în talie. Icnesc, îi întâlnesc din nou privirea. Așteaptă un răspuns și mă privește atât de pătrunzător, ca și cum ar încerca să vadă prin mine.

— Ce. Vrei?

Tocurile mele țacănesc pe podea când îmi desfac picioarele, aterizez la loc pe călcâie, cât pe ce să cad pe spate.

— Cum adică ce vreau?

El dă din umeri.

— Toată lumea vrea ceva, spune el, netulburat de furia care începe să apară pe fața mea. Sunt suficient pentru tine? Sau... mai e ceva?

La început sunt șocată de cuvintele lui. Mai că îmi vine să râd.

Apoi mă înfurii.

— Vrei să mă plătești?

Mă privește cu dezaprobare.

— Nu. Nu plătesc pentru sex. Dar – oftează – vrei să te scot la cină? Sau la o plimbare cu elicopterul deasupra orașului? Pare mortal de serios când adaugă: Asta vrei, nu? De asta ești aici?

Clipesc. Deși ceea ce spune el acolo seamănă cu descrierea unei întâlniri, nu-mi place deloc ce insinuează. Nu-mi place că își imaginează că aș vrea și altceva de la el decât să ne simțim bine.

Îmi amintesc ce-a spus adineauri. Despre *ce fel de persoană sunt*.

O persoană care s-ar culca cu cineva pentru că are bani.

— Deci despre asta e vorba? Crezi că poți cumpăra afecțiunea cuiva? O duci la o întâlnire cu pretenții și după aia îi dai un brânci în patul tău?

El dă din umeri.

— Pot cumpăra ce vreau.

Văd roșu în fața ochilor. *Cine se crede tipul ăsta?*

— Cu siguranță, nu poți, zic eu, apoi deschid ușa izbind-o de perete și mă întorc în club.